

SZÉNÁSI MIKLÓS

Csak rossz emlék lesz, vagy az sem

öld lehetne a mi szobánk, mondta Gábor, a fiúké meg sárga, a konyha fehér és a fürdő, itt elakadt, az piros talán. Igazából vörös hálót szeretett volna, az ágyra zeboramintás plédet, de két szobájuk volt összesen, a nagyobbikból nyílt az erkély, ez volt a nappali és az étkező is néha, négyen csak szorongva fértek el a konyhában, a fiúk csak nőnek, mondogatta Anikó, kevés itt a tér, és a halakat sem akarod elajándékozni. Az akvárium marad, a nagyapámtól kaptam, de a nagyapádnak kertés háza volt, erre nem lehetett mit felelni, rendszerint itt abba is hagyták, ezt nem bánta Gábor, nem szeretett veszekedni, olyan kevés időt töltött itthon, szeretett volna lazítani, de nem volt könnyű, elvileg bármikor hívhatták, a cégnek összesen két szerelője volt, soha nem tudta befejezni a munkát, csak abbahagyni, ha újra születnék, szeretnék a főnököm lenni, mondta, ha teli szájjal kellett felkapnia a mobilt, igen, bólintott, Karcagra, és mikor, mikor, kérdezett vissza a vonal túlvégén a hang, most is késő, tudsz indulni akkor, hogyne, mondta Gábor, nagyot nyelt, intett Anikónak, hogy adjon inni, teát inkább, a tejet nem szerette, nem bírta a gyomra, felpuffadt tőle, mint a terhes nőnek, akkorára duzzadt a pocakja, keservesen tudott csak szabadulni a belek alagútjaiban keringő gáztól, Anikó haragudott, ha ezt a jelenlétében próbálta, disznó, mondta, és teli tenyérrel ütötte a hátát, a fiúknak ez tetszett, kacagva utánozták az apjukat, látod, dühöngött az asszony, pontosan erről beszéltem, aztán majd lehet magyarázkodni az iskolában, ha ott is elengedik magukat, de Gábor ettől nem tartott, van, amit nem viszünk ki a lakásból, intette a fiúkat, csak ránk tartozik, itthon lehet hülyéskedni, az osztályban nem. A fiúk jól tanultak, két év korkülönbséggel születtek, ez ideális, mondogatta mindig Anikó, tudták hordani egymás ruháit, a tankönyvek viszont cserélődtek minden évben, pazarlás, bosszankodott Gábor, szórakoznak velünk a kiadók, és hozzátette, felesleges a szekrény aljában őrizgetni a számarfüles régi darabokat, végül úgyis ki fogjuk dobni mindet nyáron, nyár végén úgysem érsz majd rá, hogy ismétléssel gyötörd őket, akkor meg minek tennénk úgy, mintha, azért, emelte meg Anikó a hangját, mert szeretném, ha őket nem ugrasztanák akár éjszaka is, akkor ezt meséld el, légy kedves, a főnökeidnek is, mondta Gábor, hogy a délután öt az nem hat, hét vagy fél nyolc, nálatok nincs holtidő, mindig jönnek a vendégek, mindegy, hogy negyven emberre főztök vagy csak tizenötre, nem egészen, tiltakozott Anikó, a nyereség nem ugyanannyi, és ha nem növekszik eléggé intenzíven a vendégéjszakák száma, nem fogja bírni a hotel ezt a létszámot, és nagyon szeretném, ha nem én jutnék eszébe bárkinek is, mikor leépítés lesz. Lesz, kérdezte Gábor, mégis? Ettől féltek, egy fizetésből a rezsire futná csak, de élni már nem. Mondják, mondta Anikó, ebből aztán lehetett sejteni, megint nem lesz semmi, ideges az asszony, remeg, nehogy elkessen, szeretne időben ágyba zuhanni, hogy pihenten ébredjen, nem téveszthetek, a számok olyan egyformák, de minden fillér számít, jelezte Péter, hogy ránk fogja verni, ha elszúrjuk a kimutatást. Péter a főnöke volt, ma-

gázta a nőket és a férfiakat is, egyetemem végzett, piros autóval járt, Mazda, sportos kis szörnyeteg, vasárnaponként a szemközti lépcsőház előtti parkolóban takarította a járgányt, itt lakott egészen közel az anyja, eljött hozzá, és kocsit mosott, Anikó látásból ismerte az öregasszonyt, néha beszéltek, meghallgatta a panaszát, milyen drága a fűtés, a víz, az áram, meg a közösköltség is, de hiába hirdette a két és fél szobáját, nem volt rá vevő, a lakáspiac évek óta állt, kínálat volt csak, kereslet nem, észre sem vették, hogy fagyott le ez a rendszer, néhány éve még nagyon gyorsan ment minden, ha valaki venni akart, jól tette, ha vitte magával a foglalót is, ezt már Péter fejtette ki az irodában, miközben járt a szeme, rendszerint fentről nézett rájuk, ha beszélgettek, térdükön nyugtatta a tekintetét, vagy a fejük fölött bámulta a falat, néha a fiatalabbak mellét vizsgál-gatta éhesen, mintha azt figyelte volna, milyen kombinét viselnek a blúz alatt, még jó, hogy nekünk nem kell köpenyt húzni, ahogy a szobaasszonyoknak, mondta Julika, Anikó szerint viszont csak idő kérdése volt ez is, annyi változást megéltek már, amióta az osztrákok kivásárolták a magyarokat, miért pont ez maradna úgy, ahogy van, hogy mi-ben kopogtatják a számítógép billentyűzetét, és fűzik a mappákat, rakosgatják a sűrű szekrények polcain a kimutatást a készletekről, rendezgetik a számlákat és szerződéseket.

Nyáron Gábor annyira szeretett volna menni, három, de inkább három és fél szoba kellene, mondta, szétköltöztetnék a fiúkat, nekünk meg lehetne külön hálónk, ugyan már, tiltakozott Anikó, mire fel, alig vagy itthon, nem mindegy, hol ájulsz el éjfélkor, jobban örülnék egy rendes bőrgarnitúrának, Kisgábor allergiás, azt mondta a doktornő, az a huzat nagyon egészségtelen, nem lehet rendszeresen takarítani, bőr vagy lélegző műbőr kellene, de a kettő között árban nincs olyan nagy különbség, hogy kettőnyolevan vagy háromnegyven majdnem mindegy, nem érdemes ennyit spórolni, ha évekre, évtizedekre veszel valamit, igen, mondta Gábor, de mégis egyszerre kell kifizetni, és akkor nagyon sok, nem egyszerre, vannak jó hitellehetőségek, utánakérdeztem tiltakozott Anikó, tényleg nulla százalékos a kamat, nincsen kezelési költség sem, és ha mégis több szobában gondolkodnánk, tért vissza a kiinduláshoz a férfi, arra is lehetne hitelt felvenni, az igaz, mondta Anikó, csak nem szeretnék húsz vagy huszonöt évre eladósodni, nem sok a havi részlet, de ennyi időn keresztül iszonyatos érzés lenne mindig azt nézni, mennyi van még hátra. És a garnitúra, ott nem? Ugyan már, az legfeljebb két év, és ha bármilyen gond lenne, annyit talán anyámék is tudnának adni, hogy kifizessük egyben. Ez már jobban tetszett Gábornak, de a szobákról és különösen a hálóról nem szívesen mondott volna le.

Egyik délután, hogy hamarabb elengedték – mert éppen sehosem voltak problémák, egyik telephelyen sem –, azt kezdte nézegetni, hogy az ablak előtt el lehetne rekeszteni az ágyukat, az lenne a hálórész, nem ez a kihúzható négy személyes kanapé, ki az ördög találta ezt ki, ugyan, hol alszanak annyian együtt, ne vicceljünk már, rendes ágy kellene, és az sem baj, ha onnan nem lehet tévézni, a tévé maradhatna a helyén, nagyjából ott, ahol most is, a dohányzóasztalt kisebbre cserélnék, és hozzá sarokülőt vennének, ha nem mennek, miért is ne, eddig nem érezte hiányát annak, hogy rendezkedjenek, de az ismerőseik közül többen is ezzel foglalkoztak, az unokasógorék építkeztek, a váltótársa meg rábólintott az asszonynak, festeni fognak, mestert nem hívnak, ők maguk, munka után meg hétvégeken, a radiátorok egészen sárgák, hogy az ablakot kentem, elképesztő volt a különbség, magyarázta Mózsi Feri, most mibe kerül, mondd meg, ecset, hígító meg fehér zománc. A szomszédom szól, vegyek egyszerű selyemfényű festéket,

ne bohóckodjak, nem kell oda semmi extra, ami az ajtóra, jó az oda is, ez tetszett Gábornak, mi is erősen gondolkodunk ebben, mondta, nekem a költözés volt az első ötletem, de Anikó nem szívesen menne el, közel az iskola, a boltok, innen indul a busz, bárhova keverednénk, fél órával korábban kelhetne, így is korán van reggel fél hatkor, az borzasztó, Mózsi Feri csak helyeselni tudott, hétkor is nehezen vakarom ki magam az ágyból, még jó, hogy Kati fekszik belül, nekem kell lenyomni az órát, és hogy ne akarjak visszafeküdni, jó messzire tettük, majdnem az ablakba, mint a sziréna, olyan a hangja, azt sem tudom hirtelenjében, hol vagyok, hét-nyolc lépés, az ablakot mindig nyitva hagyjuk éjszakára, megcsap a hűvös, ilyenkor már nem bújhatok vissza, nincsen csak tizenöt percem, a busz mindig pontos, télen kell csak igazán kapkodni a lábam, nem reggelizel, kérdezte Gábor, még a kávé is bent iszom, így szoktam meg, mentegetőzött Mózsi Feri, nekem sokat számít fél óra is, éjszaka bezzeg nagyon tudnék élni.

Szekrény is kellene, hajlítgatta a fém mérőszalagot, ennyi erővel pedig lehetne festeni is. Anikó erre annyit mondott, először a tűzhelyet cseréljék ki, ez bármikor feladhatja, és a pult is iszonyatosan néz ki. Számolgattak. Szekrény, ágy, sarokülő, és ha foteleket vennék, kérdezett közbe Gábor, négyet, nézett rá Anikó, értettem, hátrált vissza a férfi, ha vendég jön, nem ültethetik hokedlire, jó lenne nekem számítógépasztal is, mondta az asszony, nem szeretem a konyhában teregetni az aktákat, nem tudnának venni neked valami rendes számítógépet, hordozhatót, és neked cégautót, vágott vissza Anikó, ennyiben maradtak, szekrény, ágy, sarokülő, pult vagy egész konyhaszekrény, nem olyan drága, mutogatta Gábornak a prospektust, délután hozta fel, íróasztal nem férne el, tiltakozott a férfi, meg a gyerekeknek is új ágyat ígértünk, minden nem fog menni, akkor haladjunk kisebb lépésekben, ez jó ötletnek látszott elsőre, de ahogy végiggondolták, hányszor fogják felfordítani az egész lakást, mégis inkább annál a változatnál maradtak, hogy egyszerre, legfeljebb az anyagilag szerényebb megoldások mentén. A parkettához ragaszkodom, mondta Anikó, nézd meg, ezerháromszázért már van, szerintem mi is le tudjuk rakni, ebben Gábor sem kételkedett, de kezdett egyre gigantikusabbá nőni a tervük, és a fürdőszobáról eddig még szó sem esett, pedig a mosógép is megérett a cserére, lejárt a részlete tavalyelőtt, és most néha mintha rázott volna, Anikó szólt, hogy nézze meg, villanyszerelő, nehogy már idegent kelljen hívni, de Gábor tiltakozott, nem ez lehet a gond, és azt meg nem szeretné, hogy miatta dobják ki, ezeket ennyi időre tervezik, lehet kínlódni, hogy hátha jó lesz, de az idő meg pénz, fűzte tovább, inkább vegyünk újat. Szekrény, ágy, sarokülő, konyhaszekrény vagy pult, tűzhely feltétlenül, mosógép, a gyerekeknek emeletes ágy, azzal is helyet nyerünk, mondta Gábor, aki az egész lakást felmérte, alaprajzot készített, és az összes bútor makettjét kivágta papírból, azokat tologatta, hogy lenne a legjobb, ezt is Mózsi Feritől vette át, neki meg a friss nyugdíjas apósa mutatta, nem mindegy, hogy az ujjaddal húzod a sarokba a zongorát, vagy sérvet kapsz, mondta az öreg művezető, aki, hogy nem dolgozik, egészen barátságos lett, mesélte Mózsi kávézás közben, mások ilyenkor pusztulnak bele a változásokba, ő meg kitalálta, hogy szeretne hétvégi kertet, soha nem izgatta a palántázás, most számolgat, mennyi idő alatt jön vissza az ára, ha nem kell zöldségeshez menni a vasárnapi ebéd miatt, szerinte még tyúkot is tarthatna, tojás, hús, hagyma, ez a mániája, de én aztán ebben nem leszek a partnere, méltatlankodott, de a makett az nagyon jó ötlet, nekem is tetszik, helyeselt Gábor. A baj azonban ott kezdődött, hogy

pénzük csak kevés volt. Nem szeretnék a tartalékhoz nyúlni, mondta Anikó. Ingyen meg nem adnak semmit, mondta a férfi. Számolgattak, mire van bírható hitel, mihez kellene feltétlenül zsebbe nyúlni. Szerinted a gyerekek régi heverőieért mennyit adnának? Ez is csak elsőre tűnt jó kérdésnek, a bútorkereskedő, akit felhívtak, azzal kezdte, hogyha nem tetszik neki, amit lát, akkor fizetni fognak kiszállási díjat, mert neki is pénz a benzin. Gábor később sokáig bánta, hogy nem küldte el a fenébe, telefonon beszéltünk, mi van, ha leányázom, semmi.

Végül abban maradtak, a fürdőszoba legyen kék, bár utólag ezt megbánta Gábor, nem emlékezett rá, mi miatt is félt ettől, de aztán hogy az első csíkokat húzta, beugrott, festő lett egy volt osztálytársa, negyedikig mögötte ült, aztán elköltöztek, másik iskolába vitték, de néha találkoztak, a pemzli mindenek felett, vigyorgott a pályaválasztási küzdelmek végén, tőle hallotta, hogy a kéket egyenletesen kenni művészet. A nappali zöld lett végül, ágyat sem cseréltek, de új tévét vettek, és abban maradtak Anikóval, hogyha kész a konyha, a fiúk szobája – az sárga lett, Gábor szerint nagyon jól sikerült –, és marad még némi tehetségük, belevágnak, és vesznek fel hitelt a garnitúrára is. Közben kisodródott alóluk a nyár, szinte észre sem vették, és már megint azt nézték reggelente az ablakból, hogy a lakótelep mélyebben fekvő területein nyálkás fehér köd gyűlik, volt néhány terebélyesebb fa a parkolónál, Gábor, ha tehette, nem ott állt le, de nem mindig volt hely másutt, ez van, dobálta a szélvédőről a komótosan száradó avart. De azért nem volt rossz időszak ez sem. Kisgábor pénteken délben nem haza, hanem Zalánékhoz ment. Ráérősen andalgott a két fiú a kertés házakkal teli utcán, pókokra vadásztak, napközben emelkedett a hőmérséklet, sokáig sütött a nap ezen az őszön, október végén még széldzsekiben jártak, Zalán anyja felhívta Anikót, nem fog zavarni a gyerek, de komolyan, tanulnak is, aztán gépezni szeretnének, ha gondoljátok, este hazakísérjük. Majd Gábor felugrik munkából érte, otthon kell vacsoráznia, mondta erre, nem akarta, hogy túl nagy legyen a barátság, nem jó, ha aztán majd csalódnia kell a gyerekeknek, Zalánék elég jól álltak, soha nem fogják utolérni őket, nem is verseny ez, Gábort kevésbé izgatta, örült, hogy Zalán jó hatással van Kisgáborra, bár az anyja szerint meg Kisgábor Zalánra, engem nem zavar, ha ott van, de ha akarod, belépek Szoboszlóról hazafelé, dörmögte a férfi, és alig várta már, hogy az asszony elköszönjön, nem szerette, ha akkor hívogatják, mikor éppen benne volt valami munkában, és csak rá várt mindenki.

Aznap végül nem is ezen, hanem a nagyszülőkön kaptak össze majdnem, mert Gyurika négyig volt iskolában, pénteken, csodálkozott Gábor, pénteken, mondta Anikó, már elfelejtetted, hogy szakkör van, jaj, tényleg, bólintott Gábor, aztán hozzátette, ez az utolsó munkanap a gyerekeknél is, ilyenkor inkább lazítani kellene. Abból később nem lehet megélni, csattant fel erre az asszony. Mintha apádat hallanám, morogta Gábor a foga között, az ilyen, hogy az iskola a minden, apám legalább foglalkozik az unokáival, húzta fel magát Anikó, és a tiéd, attól mit kaptak a gyerekek, hát, vakarta a tarkóját idegesen Gábor, mert nem akart csúnyát mondani, semmit, de míg élt, ő legalább meghallgatta az unokáit, mert érdekelte, mi jár a fejükben, és nem csak a magáét hajtogatta, mintha egyetlen és tökéletes igazság létezne csupán a világban, a te apádnak viszont soha nem volt egy jó szava sem hozzájuk, csak a tanulást szajkózza örökösen, és figyeld majd meg, nem azért mondom, de eltelik öt év, tíz, húsz vagy annyi, amennyi, és az emlékeik el fognak olvadni, mint a vízben a szappan, alig marad valami, gondo-

lod, az, hogy tanulni kell, különben nem vizitek semmire az életben, ez ér annyit, hogy ne feledjék el, ugyan már, csapkodott a karjával hevesen, én ma már a régi osztálytársakat is alig tudom összeszedni, nem tudnám felsorolni a tanárokat sem, de Ujvárosinét, az egyetlenegyét, aki azt mondta, soroljak be mellé az udvaron, míg ügyeletesként sétált a szünetben, Ujvárosinét soha nem felejttem el, ahogy odavetette, fiam, téged vagy felkötnék vagy felakasztanak, de ha mégsem, abból nem lesz bajod, ha legalább a fizikát tudni fogod, és csak később értettem meg, ha nincs ez a nő, talán semmire nem viszem. Ez is valami, ugyan már, mondta Anikó, aztán erőt vett magán és elhallgatott, nem akarta újra és újra kezdeni, mire is vitte Gábor, nem akarta megint felemlgetni, hogy azzal az öreg Ladával szégyenkeznek, mikor már mindenki komolyabb autóval jár, nem ilyen rozsdaboglyával, mert tudta, mit mond majd erre Gábor, nem a kocsi számít, lehet autó nélkül is élni, ha két szoba van, hát két szoba, lassan majd mindennek a végére érünk.

Gábor végre elvonult este, és a gyerekek is a szobájukba húzódtak, olvastak, mostanában maguktól az ágyukba bújtak, és könnyvet ragadtak, az asszony magára csukhatta a fürdőszoba ajtaját, levetkőzött, lopva, mintha bűnt követne el, állt a tükör előtt, pipiskedve, és nézte a mellét, ilyen, kész, nem rossz, de azért újságban nem mutogatná, de most mintha nagyobb lenne, a bimbója kicsit keményebb, hűvös van, talán azért, de nem, vizslatta magát a tükörben, a hasam is túl nagy, nem kellene annyit enni, de ha jól főznek, mit csináljon, pocsklás volna a felét ott hagyni a tányéron, nem is tudom, nézegette magát. Összerezent, hogy nyílt az ajtó, maga elé kapta a karját, szabad, hajolt a mosdóhoz Gábor, csak az egyik kezét öblítette, a másikban alma volt, csinos kis nő vagy, mondta, és odabújt hozzá, kérsz, nyomta ajkai közé az almát, most nem, tiltakozott Anikó, de Gábor mintha eszét vesztette volna, akarlak, súgta a fülébe, a farka kemény volt, nyomta a fenekét, még jó, hogy van rajtam szoknya, képes, és nekitolja a mosógépnek, nem ez volna az első eset, gondolta Anikó, később talán, mentegetőzött, most akarom, olvasnak a fiúk, erőszakoskodott Gábor, most olyan más vagy, tapogatta a mellét, jól áll neked ez a kis husi, de nekem is, hagyj már, légy szíves, könnyörgött az asszony, nekem nem jó, de nekem jó lenne, mondta a férfi, végül kirozott, az ajtót szándékosan nyitva hagyta, rendben, szólt utána Anikó, majd beszélünk róla, de Gábor ezt már mintha meg sem hallotta volna, sértetlen elvonult. Az asszony továbbra sem tudta, mit gondoljon, nem szerette volna, ha kiderül, hogy esetleg becsusszant valami, mert akkor egyszerűen elveszítené az értelmét mindaz, ami eddig történt, már ez a két gyerek is akkora teher, most érezték csak szeptemberben, mikor fizették a tankönyveket, és a füzetek is olyan sokba kerültek, a táska még jó volt szerencsére, és cipőt sem kellett venni, addig kihúzzák a fiúk, míg előkerül a csizma télire, Gyurika megörökli Kisgábor sárga dzsekijét, neki viszont másikat kell venni, a múltkoriban próbálgatta az anyja farmerfelsőjét, majdnem jó volt rá, a sportcipője viszont már kicsi, neki 36-os a lába, a fiú panaszkodott, hogy nyomja az ujjait, akkor vedd le. Könnyen csattant, de oka volt rá, nézte a hasát, nem olyan régen fedezte fel, hogy talán már nem egyedül van, és ez is Gábor hülyesége miatt volt, mert nem figyel, nem érti, hogy a nem az azt jelenti, most semmiképpen, és mindegy is, miért. Nagyon kiborult akkor, azt sem tudta, hova kapjon. Orvoshoz nem akart menni, mert még korainak érezte, meg kínosnak is, hogy most mit mondjon a rendelőben, csak szégyenkezne, hogy ennyi idősen balesetet szenvedett. Maradtak a régi jó népi gyógymódok, sóhajtott nagyot, és jó sokáig ült a zu-

hany alatt, folyt rá a víz, egyre melegebbre vette, hogy szinte égette a bőrét, és lassan ereszkedett lejjebb a forró a kádba, ami tele volt karcolásokkal, annak idején, még amikor költöztek, Gábor ide rakotta a vödörket, bocsánat, mondta, nem volt hova tenni, és nem segített senki, azóta így nézett ki, mindig csak beszéltek róla, hogy kezdeni kellene valamit, most azonban ez volt a legkevesebb, Anikó ült a kopó vízben, ami égette a bőrét, a fenekét, de reménykedett, hogy ez talán segít, és gyöngyözött a homloka, akár igen, akár nem, majd gyalog fogok járni néhány napig, ezt is jó ötletnek gondolta, páros lábbal ugrálva lefelé, ha nem veszik észre, nem találkozik senkivel, mi is történhetne, majd a negyediktől rendesen megy, addig meg látni fogja úgyis, várják-e a liftet, mert egyet biztosan tudott, még egy gyereknek itt helye nincs.

Gábor mogorván bámulta a híradót, ezen nem csodálkozott, soha nem érdekelte a politika, most csak tüntetett, a fiúk még fent vannak, és, kérdezett vissza a férfi, hadd olvassanak, de reggel kelni kell, nekem is, neked is, mondta, Anikó azonban már nem akart tovább hadakozni, és inkább elhallgatott, a másoknak elég volt ez is, kicsinyke győzelmek és veszélytelen vereségek között araszoltak eddig, ebből a pozícióból legfeljebb egy irányba kellene elmozdulni, gondolta az asszony, és amikor végre sötét lett, ő kezdeményezett, nem is volt rossz, nem is értette, miért tiltakozott korábban, hiszen ha már benne volt, szerette csinálni, még, gyere mélyebbre, húzta magára Gábort, és reménykedett, bármi vita is volt köztük, csak rossz emlék lesz, vagy az sem, el fogja felejteni ezt a napot, a lába reggel talán fájni fog, a combja néha, mintha edzésen túlhataná magát, mert nem annyira ruganyos, mint régen, igaz, Gábor sem az a karcsú lovag már, aki egykor a középiskola sarkánál várta, mikor csengetnek ki, de nem bánta, hadd feküdjön rajta, bár bírná reggelig, biztos, hogy nem lenne semmi baj. Észre sem vette, mikor aludtak el.

Lehet mosni az ágyneműt, mondta reggel, hol vagyok, vigyorgott Gábor, és felhajtotta a paplant, csak nem vérzel, kérdezte, a hangja most egészen kisfiús volt, ugyan már, mondta Anikó, most még nem, de hamarosan meg fog jönni. Hozzak kávé az ágyba, kérdezte hirtelen, tudod, hogy nem szeretek éhgyomorral kávézni, jött a válasz, Gábor igyekezett szigorú képet vágni, de most kivételesen nagyon jól esne. Anikó boldognak érezte magát, mint régen, ment, és még a hűtőbe is benézett, maradt-e hab, vagy befalták mindet a fiúk. Nem volt, de most nem bosszankodott ezért. Semmi nem számított, csak az, hogy előző este mégis tévedett.

SZÉNÁSI MIKLÓS (1967) Debrecenben lapszerkesztőként és újságíróként dolgozik. Verset és prózát is ír. Egyik szerzője a *Merész férfiak szárnyakkal* című darabnak. Fontosabb könyvei: *Faustus tanársegéd úr*, *A kert*, *Boszorkányos szépbistória*.